

Arrest

nr. 346 705 van 18 mei 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 oktober 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. RIEBS, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 16 juni 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 13 juni 2025.

1.2. Op 8 oktober 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Egyptisch staatsburger van Arabische afkomst. U bent op (...) 1962 geboren in Alexandrië. U behaalde een masterdiploma in de rechten. Uw ouders zijn overleden. Uw twee broers M. en Y. verblijven momenteel in Italië. Uw zus H. woont in Egypte en uw zus Omina woont in de Verenigde Staten.

Van 1990 tot 2005 verbleef u in de Verenigde Staten, waar u een detailhandel had met uw schoonbroer. U werkte er tevens als advocaat en u had er een luchtvaartclub. U trouwde er en u kreeg een dochter die momenteel in Canada woont. Nadien woonde u terug in Egypte, waar u werkte als burgerlijk advocaat. Omwille van de onrust tijdens de Arabische Lente, besloot u in 2011 uw broers in Italië te vervoegen. Daar opende u met uw broers een voedselzaak en u had er contracten in de logistiek. Via uw werk en uw broer M., die de Italiaanse nationaliteit heeft, kon u in Italië een permanente verblijfskaart bekomen. Omdat uw zaken daar niet goed liepen, besloot u echter te gaan werken in België. Eenmaal u uw arbeidskaart kreeg, kwam u in 2017 naar België. In 2018 trouwde u met de Tunesische D. Q.. U zette uw zaak in logistiek verder met uw klanten uit onder andere Qatar en de Arabische Emiraten. Ook opende u een bed & breakfast. Er waren echter veel annuleringen in 2020. Daarom nam u het aanbod aan om vluchten te boeken voor verschillende mensen.

Op 26 januari 2024 werd u strafrechtelijk veroordeeld door de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel tot een gevangenisstraf van tien jaar en een geldboete van 1.256.000 euro en werd u voor een termijn van tien jaar ontzet uit de rechten voorzien in artikel 31 van het Strafwetboek, wegens uw betrokkenheid in een internationaal netwerk van mensensmokkel. U ging hiertegen in beroep. Op 7 november 2024 bevestigde het Hof van Beroep te Brussel dat u een leidend persoon van een criminele organisatie was en werd u schuldig bevonden aan mensensmokkel (onder andere van minderjarigen) met het oog op het verkrijgen van vermogensvoordeel, het verbergen van illegale herkomst van (criminele) vermogensvoordelen, het op grote schaal vervalsen van handels-, bank- of private geschriften, het met bedrieglijk opzet gebruik maken van valse stukken (wetende dat ze vervalst waren), en het toe-eigenen van een zaak die aan een ander toebehoort. Uw oorspronkelijke straf werd verminderd naar acht jaar gevangenisstraf en een geldboete van 328.000 euro en u werd voor een termijn van tien jaar ontzet uit de rechten voorzien in artikel 31 van het Strafwetboek. U diende een cassatieberoep in tegen dit arrest maar het werd niet aanvaard omdat u het laattijdig indiende. Omdat u het niet eens was met het verloop van de procedure, ging u naar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waar uw zaak ontvankelijk werd verklaard.

Tijdens het onderzoek van uw rechtszaak getuigde u tegen E. K., die in België veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van tien jaar maar zich tot op heden in Egypte bevindt. Ook vertelde u aan de Belgische autoriteiten dat de Egyptische autoriteiten mensen illegaal het land uit sturen in ruil voor smeergeld. Toen men in Egypte uw getuigenis te weten kwam, begonnen de autoriteiten uw zus H. lastig te vallen en te ondervragen over u. Zij liet u weten dat u op een opsporingslijst staat.

U diende op 16 juni 2023 een verzoek om internationale bescherming in in België. Bij terugkeer naar Egypte vreest u E. K., die connecties heeft met de Egyptische overheid. U vreest ook dat u opgepakt zou worden door de Egyptische overheid omdat ze u zien als opposant naar aanleiding van uw getuigenissen.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten neer (allemaal kopieën): uw Egyptisch paspoort, afgeleverd op 28 februari 2018; uw permanente Italiaanse verblijfskaart, afgeleverd op 10 januari 2017; uw Italiaanse ziekteverzekeringskaart; twee getuigenissen van uw zus H., opgesteld op 7 mei 2025 en op 7 augustus 2025; de Egyptische identiteitskaart van uw zus H.; medische attesten opgesteld in België op 27 juli 2023 en op 19 mei 2025; een brief van uw sociaal assistent, opgesteld op 27 augustus 2024; de cassatiememorie tegen het arrest van het Hof van Beroep te Brussel; algemene rapporten over mensenrechtenschendingen in Egypte; stickers met het nummer van uw zaak en een brief van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, opgesteld op 16 mei 2025; een vonnis van het Vredegerecht van het Kanton Oudenaarde van 26 december 2022 in verband met uw uitzetting uit uw huis in Oudenaarde; een attest van het onthaalhuis CAW Brussel – Albatros, opgesteld op 7 mei 2025; een inschrijvingsbewijs bij de VDAB, opgesteld op 15 april 2025. Op 30 juni 2025 bezorgde uw advocaat via e-mail opmerkingen op de notities van uw persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U stelt dat u prostaatvergroting, hemorrhoiden en astma hebt en dat u hiervoor medicatie neemt (zie notities persoonlijk onderhoud door het CGVS d.d. 13/06/2025 (verder CGVS), p. 4) en u legt ter staving hiervan medische attesten neer. U stelt dat deze gezondheidsproblemen geen invloed hebben op uw mogelijkheid om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud of de procedure voor internationale bescherming (ibid.). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U hebt niet aannemelijk gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt bij terugkeer naar Egypte. In de eerste plaats bent u niet consistent over wie en wat u precies vreest bij terugkeer naar Egypte. Wanneer u door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd gevraagd naar uw vrees voor terugkeer en naar de redenen waarom u deze vrees koestert, stelde u dat u aan de Belgische overheid verklaringen had afgelegd tegen E. K. en andere mensen in Egypte, alsook tegen mensen in Italië. Uw zus H. werd vervolgens bedreigd door E. K. en D. T., die haar zeiden dat u hun namen moest laten verwijderen. U

stelde dan ook dat u E. K. en zijn organisatie vreesde, die connecties heeft met de Egyptische overheid (zie vragenlijst CGVS bij DVZ d.d. 28.06.2023, punt 3.4 + 3.5). Wanneer u toen werd gevraagd of u daarnaast ook problemen had met uw autoriteiten, stelde u van niet (zie vragenlijst CGVS bij DVZ d.d. 28.06.2023, punt 3.7). Uit de verklaringen die u toen aflegde bleek niet dat er een link was met één van de criteria van de Conventie van Genève, die voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep. Tijdens uw persoonlijk onderhoud met een ambtenaar van het CGVS verklaarde u daarentegen dat u, naast eerder genoemde privépersonen, ook de Egyptische overheid vreest, omdat u met een onderzoeker in België informatie zou hebben gedeeld over de betrokkenheid van de Egyptische overheid in netwerken van mensensmokkel, met als gevolg dat Egypte u ziet als een landsverrader, dat u op een opsporingslijst zou staan en dat uw zus over u wordt ondervraagd door de autoriteiten (zie CGVS, p. 7 + 9). Dat u al deze elementen nog niet aanhaalde toen u door de DVZ werd ondervraagd, doet reeds in sterke mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw vrees voor de Egyptische overheid.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat u uw verklaringen over uw vrees - zowel voor E. K. als voor de Egyptische overheid - niet staft. U legt enkel twee getuigenissen neer van uw zus H., die schrijft dat zij meermaals over u werd ondervraagd door agenten van de Egyptische staat en die stelt dat u gevaar loopt bij terugkeer naar Egypte. Deze getuigenissen zijn evenwel volledig gebaseerd op de verklaringen van uw zus en hebben bijgevolg een duidelijk gesolliciteerd karakter. Ze werden enkel opgemaakt om uw verzoek om internationale bescherming te onderbouwen en kunnen dan ook niet beschouwd worden als een objectieve bevestiging van uw problemen. Daarnaast legt u tot op heden geen bewijzen neer, hoewel u aan de ambtenaar van de DVZ wel verklaarde dat u alles kon bewijzen (zie vragenlijst CGVS bij DVZ d.d. 28.06.2023, punt 3.5). U legt geen enkel bewijs neer van de informatie die u zou hebben gedeeld met de Belgische onderzoeker (zie CGVS, p. 9), noch van de details die gelekt zouden zijn aan de Egyptische staat (zie CGVS, p. 7), noch van uw getuigenissen tegen E. K., noch van de opsporingslijst waar u op zou staan (ibid.), noch van de ondervragingen en kidnappingspoging van uw familieleden in Egypte (ibid.). Aangezien u reeds uw verzoek om internationale bescherming indiende op 16 juni 2023, hebt u meer dan twee jaar de tijd gehad om uw verzoek te staven. Er werd u bovendien gevraagd naar bewijzen tijdens uw persoonlijk onderhoud (zie CGVS, p. 8). Bijgevolg betreffen uw verklaringen over uw vrees bij terugkeer naar Egypte slechts blote beweringen.

Ook de verklaringen die u tijdens uw persoonlijk onderhoud aflegde over uw problemen weten niet te overtuigen:

- U slaagt er niet in concreet te maken welke informatie u aan de Belgische onderzoeker zou hebben doorgegeven en waardoor u in de problemen zou kunnen komen in de toekomst. U stelt dat u aan de Belgische autoriteiten hebt gezegd dat Egypte een dictatuur is en dat ze medeplichtig zijn aan mensensmokkel (zie CGVS, p. 7). Wanneer u wordt gevraagd of u nog andere specifieke informatie hebt doorgegeven aan de Belgische staat waardoor Egypte u zou arresteren, verwijst u opnieuw naar de mensensmokkel en stelt u dat ze smeergeld aannemen (zie CGVS, p. 9). U stelt vervolgens dat dit algemene informatie is, die ook in het nieuws kwam (ibid.). Hoewel u zegt dat u dagenlang met een onderzoeker over details hebt gepraat van wat de Egyptische overheid allemaal doet, geeft u geen enkel voorbeeld van specifieke informatie die u als insider te weten zou zijn gekomen. U herhaalt slechts keer op keer dezelfde algemene informatie over de mensensmokkel (zie CGVS, p. 7 + p. 9 + p. 10), zonder hierover concreter te zijn. Dit haalt uw bewering dat u gedetailleerde informatie over wanpraktijken door de Egyptische autoriteiten hebt gedeeld, in bijzonder ernstige mate onderuit. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u in het vizier van de Egyptische overheid bent gekomen door bepaalde informatie over hen te hebben gedeeld.
- U kan niet uitleggen hoe u aan deze inside informatie zou zijn gekomen. U stelt dat u ervan wist via K.[E.] (zie CGVS, p. 9). Wanneer u wordt gevraagd waarom hij u zoveel precieze informatie gaf, stelt u dat u hem erover ondervroeg en dat hij u erover vertelde (ibid.). U legt niet uit waarom K. die informatie specifiek aan u zou hebben gegeven. U stelt ook dat K. deel is van de politieke partij die regeert in Egypte en dat hij heel geconnecteerd is aan de Egyptische overheid (ibid.). Wanneer u erop wordt gewezen dat K., ook al had hij die connectie, toch kritiek zou hebben gegeven op de Egyptische overheid, stelt u dat het een vriendelijke discussie was en dat u niet weet of het kritiek was (ibid.). U kan niet verklaren waarom een man zoals K. E., die zo geconnecteerd zou zijn aan de Egyptische overheid, inside informatie met u zou hebben gedeeld ten nadele van de Egyptische overheid.
- U kan niet verklaren hoe de Egyptische staat ervan op de hoogte zou zijn gekomen dat u bepaalde informatie aan de Belgische overheid hebt gegeven. U stelt dat het erop lijkt dat de Belgische autoriteiten het hebben gelekt en u speculeert dat de Belgische politie Egypte met de informatie kan hebben geconfronteerd (zie CGVS, p. 9). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd of u dan niet weet of de Belgische overheid de informatie heeft gelekt, stelt u dat u het inderdaad niet weet (zie CGVS, p. 10). U staft uw vermoedens op geen enkele manier. Daarnaast zou het bijzonder onvoorzichtig zijn van de Belgische autoriteiten om, in het geval ze Egypte zouden confronteren, uw naam daarbij te vermelden. Dit is weinig aannemelijk. Bovendien stelt u dat K. E., een machtig man die aan hen geconnecteerd is, niet in de problemen kwam door die gelekte informatie (ibid.). Indien de Belgische autoriteiten aan Egypte een rapport zou hebben gedeeld met de vermelding van specifieke namen zoals die van u, zou de naam van E. K. daar toch zeker in voorkomen als

primaire bron van deze informatie. Uw verklaring dat het rapport zou zijn gelekt, dat uw naam daarin zou staan, dat ze E. K. gerust zouden laten maar wel u willen arresteren, is niet geloofwaardig.

- Er kan geen geloof gehecht worden aan de bedreigingen en ondervragingen die uw zus omwille van uw beweerde problemen zou hebben ondergaan. U weet niet hoe vaak uw zus bedreigd werd. Wanneer u hier twee keer naar wordt gevraagd, stelt u dat ze occasioneel gebeld en bedreigd werd, dat u haar niet vroeg hoe vaak, dat het in 2023 vaak was en begin 2024 minder vaak (zie CGVS, p. 10-11). Dat u achteraf in een e-mail van uw advocaat op 30 juni 2025 specificeerde dat het over zeven à acht bedreigingen ging, kan uw eerdere gebrek aan kennis hierover niet rechtzetten. Ook weet niet hoe uw zus bedreigd werd. U stelt dat ze u zei dat ze enkele incidenten had meegemaakt, dat ze probeerden haar dochter te kidnappen en dat ze ermee dreigden dat ze machtig zijn, maar dat u geen exact beeld kan geven van wat er gebeurde omdat u zich baseert op wat uw zus u zegt (zie CGVS, p. 10). Ook weet u niet wat uw zus aan hen zou hebben gezegd (zie CGVS, p. 11). Indien uw zus persoonlijk bedreigd werd omwille van u, en u hieraan nog steeds een vrees linkt in uw hoofd, kan verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn van deze bedreigingen en ondervragingen.

Gelet op de voorgaande vaststellingen kan het bestaan in uw hoofd van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet worden aangenomen.

Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat er geen redenen zijn om uitspraak te doen over het bestaan in uw hoofd van een reëel risico op ernstige schade. Artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet verplicht namelijk niet dat de voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot de uitsluiting van deze bescherming.

Artikel 55/4, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: "Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat: (...) c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden."

Uit de elementen aanwezig in het administratief dossier blijkt uw betrokkenheid bij een ernstig misdrijf.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het Hof van Beroep te Brussel (arrest C/1758/2024) op 7 november 2024 oordeelde dat u een leidend persoon van een criminele organisatie was en dat u schuldig bent aan mensensmokkel (onder andere van minderjarigen) met het oog op het verkrijgen van vermogensvoordeel, het verbergen van illegale herkomst van (criminele) vermogensvoordelen, het op grote schaal vervalsen van handels-, bank- of private geschriften, het met bedrieglijk opzet gebruik maken van valse stukken (wetende dat ze vervalst waren), en het toe-eigenen van een zaak die aan een ander toebehoort. Uw oorspronkelijke straf werd verminderd naar acht jaar gevangenisstraf en een geldboete van 328.000 euro en u werd voor een termijn van tien jaar ontzet uit de rechten voorzien in artikel 31 van het Strafwetboek. Waar u stelt dat u verkeerd veroordeeld werd (zie CGVS, p. 3), dient te worden opgemerkt dat de feiten toch als bewezen worden geacht aangezien u werd veroordeeld door een Belgische rechtbank.

Bijgevolg moet, wat u betreft, de toepassing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf moet rekening worden gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen. Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf "ernstig" is in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Volgens het UN Protocol against the smuggling of migrants van 15 november 2000 "wordt met 'smokkel van migranten' bedoeld het bewerkstelligen van de illegale binnenkomst van een persoon in een staat die partij is en waarvan die persoon geen onderdaan of ingezetene is, teneinde hieruit rechtstreeks of onrechtstreeks een financieel of ander materieel voordeel te halen".

Migranten die een beroep doen op de diensten van smokkelaars, zijn vaak het slachtoffer van criminele netwerken die misbruik maken van hun kwetsbaarheid. Smokkelaars bieden clandestiene, vaak gevaarlijke en vermoeiende trajecten aan die het leven van de migranten in gevaar brengen. De zee oversteken in geïmproviseerde bootjes, mensen vervoeren verborgen in de lading van vrachtwagens en illegaal grenzen oversteken via onherbergzame of gevaarlijke gebieden zijn allemaal voorbeelden van de risico's die hiermee gepaard gaan. Elk jaar sterven er veel mensen terwijl ze illegaal hun land van bestemming proberen te bereiken.

Illegale migrantensmokkel ondermijnt de openbare orde en maakt het voor regeringen moeilijk om te controleren wie zich op hun grondgebied bevindt. Mensenhandel houdt grote, onbekende en oncontroleerbare migratiestromen in stand, met alle gevolgen van dien voor de openbare orde en veiligheid en zelfs voor de financiële en materiële opvangcapaciteit van de landen van bestemming.

De gevolgen van illegale migrantensmokkel zijn talrijk en ernstig. Naast het risico om hun leven te verliezen, kunnen migranten het slachtoffer worden van geweld, diefstal, ontvoering en uitbuiting. Slachtoffers van mensenhandel worden over het algemeen overgelaten aan een totaal marginaal bestaan, zonder middelen en zonder rechten. Ze zijn vaak niet in staat een fatsoenlijk inkomen te verdienen en komen terecht in het illegale arbeidscircuit, wat leidt tot economische uitbuiting en onmenselijke situaties.

Er dient op te worden gewezen dat de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel de gepleegde feiten als bijzonder ernstig bestempelde en stelt dat ze getuigen van een verregaande normvervaling en criminele ingesteldheid. Er wordt gesteld dat "de omvang van de organisatie, de mate van professionalisering

en de werkmethoden om de activiteiten buiten het zicht van de vervolgende overheden te houden, het internationaal vertakt karakter ervan en het ermee gepaard gaande geldgewin, maken dat de beklaagden die zich hiermee inlieten zich buiten de reguliere samenleving stelden en dit met het oog op het verwerven van grote sommen geld en volledig in de illegaliteit te leven" (vonnis 275/2024 van 26 januari 2024, p. 48). Er wordt ook gewezen op de enorme maatschappelijke impact van uw handelen (vonnis 275/2024 van 26 januari 2024, p. 49). Het Hof van Beroep bestempelde de feiten als bijzonder zwaarwichtig en achtte een strenge effectieve gevangenisstraf van acht jaar noodzakelijk om u tot inzicht te brengen dat de feiten absoluut niet geduld worden en om herhaling te voorkomen (arrest C/1758/2024 van 7 november 2024, p. 28). Ook kreeg u een geldboete van 328.000 euro en werd u uit de in artikel 31 Strafwetboek genoemde rechten ontzet gedurende een termijn van tien jaar (arrest C/1758/2024 van 7 november 2024, p. 31). Bijgevolg kan de illegale smokkel van migranten in het licht van de individuele omstandigheden worden beschouwd als een ernstig niet-politiek misdrijf.

De individuele slachtoffers worden opgesomd in het arrest van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel. Het betreft onder andere minderjarigen (arrest C/1758/2024 van 7 november 2024, p. 4-8). Het Hof van beroep Brussel spreekt van eenenveertig betrokken slachtoffers en wijst op de gevolgen voor deze slachtoffers door te stellen dat: "de gesmokkelde personen komen uiteindelijk in een precaire administratieve situatie terecht, met alle gevolgen van dien voor henzelf – onder meer op vlak van huisvesting, kansen op de arbeidsmarkt, toegang tot de gezondheidszorg, enzovoort – en voor de maatschappij" (arrest C/1758/2024 van 7 november 2024, p. 28).

Gelet op al deze elementen komt het Commissariaat-generaal tot de conclusie dat de daden van Smokkel van migranten die u hebt gepleegd, als ernstige misdrijven moeten worden aangemerkt.

In zaak C-63/24 (Galte) <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=298704&pageIndex=0&doclang=nl&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=18232046>, wijst het Hof van Justitie van de Europese Unie erop dat niet kan worden uitgesloten dat "de beoordeling van de ernst van een strafbaar feit anders kan zijn op het tijdstip waarop het is gepleegd dan op het tijdstip waarop een verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht". Om de ernst van het strafbare feit in kwestie te beoordelen, zal de bevoegde autoriteit in het bijzonder rekening moeten houden met het soort handeling in kwestie, de opgelopen en opgelegde straf, de periode die is verstreken sinds het strafbare gedrag, het gedrag van de betrokken persoon tijdens die periode en eventueel berouw. Deze overwegingen zijn mutatis mutandis ook van toepassing op artikel 14, lid 3, sub a, artikel 17, lid 1, sub b, en artikel 19, lid 3, sub a, van de Kwalificatierichtlijn.

In dit geval is het Commissariaat-generaal, rekening houdend met de latere elementen van de door u gepleegde feiten, van mening dat de ernst van de gepleegde feiten vaststaat op het moment dat deze beslissing werd genomen.

Op geen enkele manier blijkt uit het administratief dossier dat u een straf heeft uitgezeten voor de feiten die deze beslissing rechtvaardigen. Het feit dat u de straf waartoe u bent veroordeeld nog niet volledig hebt uitgezeten, is in de ogen van de Commissaris-generaal een bevestiging dat de ernst van deze feiten nog steeds intact is.

Ook is het slechts drie jaar geleden dat u het strafbare gedrag pleegde. Het Hof van Beroep Brussel stelt namelijk dat de feiten werden gepleegd minstens in de periode tussen 1 januari 2020 en 14 september 2022 (arrest C/1758/2024 van 7 november 2024, p. 2-3).

Bovendien toont u op geen enkel moment berouw voor de door u gepleegde feiten. Integendeel, u ging in hoger beroep tegen de volledige beslissing (arrest C/1758/2024 van 7 november 2024, p. 19). De Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel stelde dat u geen inzicht in de ernst van de feiten en uw bijdrage daarin vertoont en dat u volkomen en ten onrechte uw rol minimaliseert (vonnis 275/2024 van 26 januari 2024, p. 49). Dit blijkt ook tijdens uw persoonlijk onderhoud, waar u stelt u dat u verkeerd veroordeeld werd, dat u niet zei dat u iets fout gedaan hebt en dat het uw rol was om een charter vlucht te boeken via uw computer thuis (zie CGVS, p. 3). Tijdens uw asielprocedure vermeldt u bovendien op geen enkel moment uw slachtoffers of toont u berouw voor het lot dat hen onderging omwille van uw handelingen.

Uit de elementen in het dossier blijkt verder dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor dit misdrijf. U werd schuldig bevonden door het Hof van Beroep Brussel.

De Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel noemt u de spilfiguur in België van de criminele organisatie en stelde dat u de organisator en het aanspreekpunt was voor de transporten naar België en andere Europese bestemmingen. U hebt in overleg met de smokkelaars ter plaatse de transporten geregeld en daarvoor privé (charter-)vluchten geboekt, waarbij u gebruik maakte van uw kennis als piloot om contacten te leggen met privévluchtvaartbedrijven. Ook maakte of regelde u valse identiteitsdocumenten, paspoorten en visa. Ook regelde u de vluchten en hotels door gebruik te maken van fictieve vennootschappen en aliassen. Ook stond u in contact met meerdere buitenlandse tussenpersonen of mede-smokkelaars en gaf u instructies omtrent de modus operandi. U opereerde vanuit uw verdoken woonplaats in België en u gebruikte onder meer de vennootschap ADVANCED LUXURY, opgericht door uw broer, als dekmantel. De Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel stelde dat uw hele handelen erop gericht is om zelf onder de radar te blijven en aan opsporing en vervolging te ontsnappen. Uit het onderzoek blijkt dat u een belangrijke, prominente plaats op de ladder inneemt binnen de criminele organisatie als organisator, facilitator en persoon die ook de prijzen mee bepaalde en gelden in ontvangst

nam (vonnis 275/2024 van 26 januari 2024, p. 21). Het Hof van Beroep Brussel verwijst naar de handelingen die werden beschreven in het vonnis, en stelt dat u een onmisbare schakel en coördinator was – en op die manier een leidend persoon – van een wijdivertakte criminele organisatie die zich inliet met mensensmokkel (arrest C/1758/2024 van 7 november 2024, p. 28). Uit voorgaande bewoordingen blijkt duidelijk uw individuele verantwoordelijkheid en dat u intentioneel en met kennis hebt gehandeld.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid voor de door u gepleegde misdrijven zou treffen.

U stelt dat u een nederig persoon bent, dat u reeds een plaats hebt om te wonen bij Albatros en een jobaanbieding hebt gekregen en dat u een lid wil zijn van de gemeenschap (zie CGVS, p. 13). U legt ter staving hiervan een attest neer van het onthaalhuis CAW Brussel-Albatros waarin staat dat u onder elektronisch toezicht na uw vrijlating welkom zal zijn in hun onthaalhuis. Ook legt u een inschrijvingsbewijs neer van VDAB. Ook legt u een brief van uw sociaal assistent neer waarin hij schrijft dat u hoopvol, attent en respectvol bent en dat hij met u aan uw re-integratie werkt. Deze elementen zijn echter niet van dien aard dat zij de toepassing van de clause die u uitsluit van internationale bescherming in de weg staan.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient u te worden uitgesloten van de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Het Commissariaat-generaal herinnert eraan dat een beslissing om een verzoeker van internationale bescherming uit te sluiten een administratieve beslissing is die geenszins een strafrechtelijke sanctie vormt in de zin van artikel 50 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Bovendien bepalen noch de tekst van de artikelen 55/2 en 55/4 van de wet van 15 december 1980, noch de relevante bepalingen van het internationaal recht dat de clause tot uitsluiting van de verzoeker van internationale bescherming niet van toepassing is wanneer de verzoeker reeds is veroordeeld voor feiten die vallen binnen de werkingssfeer van artikel 1F van het Verdrag van Genève of artikel 55/4 van de wet van 15 december 1980. Bijgevolg is "het beginsel 'ne bis in idem' in dit geval niet van toepassing".

Het feit dat u al bent veroordeeld voor de bovengenoemde feiten rechtvaardigt geenszins dat de uitsluitingsclausules niet op u zouden moeten worden toegepast vanwege uw individuele verantwoordelijkheid voor diezelfde feiten.

Dat u naar eigen zeggen geen slecht persoon bent, dat u nederig bent en niet agressief en dat u geen gevaar zou vormen voor de samenleving (zie CGVS, p. 13), verhindert geenszins de toepassing van de uitsluitingsclausules. Nog daargelaten de vraag of u werkelijk geen actueel gevaar voor de samenleving meer zou vormen, dient er op te worden gewezen dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest K. en H.F. van 2 mei 2018 (gevoegde zaken C-331/16 en C-366/16) uitdrukkelijk bepaalde dat de uitsluiting van de vluchtelingenstatus (op grond van artikel 12, lid 2 van de Kwalificatierichtlijn) niet afhankelijk gesteld kan worden van een actueel gevaar voor de lidstaat van ontvangst, omdat een dergelijke voorwaarde niet verenigbaar zou zijn met de dubbele doelstelling van de uitsluitingsclausules (randnummer 50). Naar analogie kan hetzelfde gesteld worden voor wat betreft de uitsluiting van de subsidiaire bescherming.

In het arrest Galte (C-63/24) <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=298704&pageIndex=0&doclang=fr&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=18232046>, herinnert het Hof van Justitie van de Europese Unie eraan dat de uitsluitingsclausules van internationale bescherming een tweeledig doel nastreven, namelijk het uitsluiten van de vluchtelingenstatus van personen die de daaraan verbonden bescherming onwaardig worden geacht, en het voorkomen dat de toekenning van deze status de daders van bepaalde ernstige misdrijven in staat stelt aan hun strafrechtelijke aansprakelijkheid te ontkomen. Het Hof preciseert tevens dat het feit dat iemand op een bepaald moment in zijn leven ernstige feiten heeft gepleegd, er niet noodzakelijkerwijs toe leidt dat hij voorgoed onwaardig is voor internationale bescherming, zonder dat met name rekening wordt gehouden met zijn eventuele rehabilitatie.

Bijgevolg moet het Commissariaat-Generaal, om de ernst van een misdrijf te beoordelen, in het bijzonder het soort handeling in kwestie, de opgelopen en opgelegde straf, de tenuitvoerlegging van de uitgesproken straf, de periode die is verstreken sinds de strafbare gedraging, het gedrag van de betrokken persoon tijdens die periode en de eventuele spijtbetuiging onderzoeken.

In het licht van het voorgaande is de Commissaris-generaal van mening dat de ernst van uw handelingen volledig vaststaat. Bijgevolg is, wat u betreft, een beslissing om u uit te sluiten van internationale bescherming in overeenstemming met de doelstellingen die met een dergelijke maatregel worden nagestreefd.

Waar u stelt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens uw zaak ontvankelijk heeft verklaard (zie CGVS, p. 3), en dat het onder andere de betwisting van uw veroordeling betreft (zie CGVS, p. 4) dient te worden opgemerkt dat u hier geen bewijs van neerlegt.

In het door u neergelegde attest van 16 mei 2025 wordt namelijk enkel vermeld dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens uw correspondentie van 15 mei 2025 heeft ontvangen waarin u aan de Belgische staat om dringende medische hulp vroeg. Voor deze aanvraag werd een nummer gecreëerd. In het attest staat

niets geschreven over een eventuele betwisting van uw veroordeling. U legt hier geen enkel ander document van neer.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat, zelfs al zou uw veroordeling betwist worden, dit geenszins belet dat het CGVS op basis van de reeds vastgestelde feiten toepassing maakt van artikel 1 F van de Vluchtelingenconventie of artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet. Er is immers geen enkele bepaling die oplegt dat het CGVS slechts kan overgaan tot een uitsluiting van internationale bescherming totdat de strafrechter een uitspraak heeft gedaan. De beslissing tot uitsluiting van internationale bescherming is geen strafrechtelijke maatregel, en houdt dus geen straf of sanctie in die ertoe strekt uw gedrag te bestraffen. Het betreft daarentegen een administratieve beslissing die volledig los staat van de strafvervolgning.

Dienaangaande benadrukt het CGVS dat het voor de toepassing van de clausules tot uitsluiting van internationale bescherming volstaat om vast te stellen dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u zich schuldig heeft gemaakt aan een van de misdrijven of handelingen die onder deze bepaling vallen.

De overige documenten die u hebt neergelegd, werpen geen ander licht op de bovenstaande beoordeling. Uw Egyptisch paspoort, uw Italiaanse verblijfskaart en ziekteverzekeringskaart kunnen hoogstens uw nationaliteit, identiteit en verblijfplaatsen aantonen. Het vonnis van het Vrederecht van het kanton Oudenaarde van 26 december 2022 bevat informatie over de beëindiging van uw huurovereenkomst en uw uitzetting uit uw huis in Oudenaarde. De rapporten over de situatie in Egypte betreffen slechts algemene informatie.

De door u neergelegde cassatiememorie kan niet in acht worden genomen, aangezien deze werd afgewezen door technische redenen (zie CGVS, p. 3).

Uw medische documenten dienen ter ondersteuning van uw verklaringen dat u lijdt aan astma, hemorroïden en een probleem hebt met uw prostaat (zie CGVS, p. 4). Deze problemen houden geen verband met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Bovendien linkt u deze problemen niet aan uw verklaringen waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Egypte. De attesten kunnen bovenstaande appreciatie dus niet wijzigen.

Wanneer de commissaris-generaal een verzoeker om internationale bescherming uitsluit van de subsidiaire beschermingsstatus, is hij overeenkomstig artikel 55/4, §4 van de Vreemdelingenwet verplicht een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In het licht van de bovenstaande elementen bestaat er, wat u betreft, geen gegronde vrees voor vervolging. Bijgevolg is een verwijderingsmaatregel verenigbaar met artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Wat de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst het CGVS al op de beoordeling van de ongeloofwaardigheid van uw problemen. Wat betreft de veiligheidssituatie in Egypte, dient het volgende opgemerkt:

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus Egypte. Veiligheidssituatie van 7 oktober 2024, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_egypte_veiligheidssituatie_20241007.pdf) blijkt dat Egypte in het verleden te maken kreeg met twee grotere golven van geweld: enerzijds de terreuraanslagen op het vasteland, en anderzijds een jihadistische insurrectie in Noord-Sinaï.

Verschillende "historische" terreurorganisaties die in het verleden aanslagen hebben gepleegd op het Egyptische vasteland, zoals Gama'a al-Islamiyya, Hassm, Leewa al-Thawra en Al-Mourabitoune, blijken heden niet meer actief te zijn en geen operationele activiteiten te ontplooien. De Egyptische politie en veiligheidsdiensten zijn er immers in geslaagd een aanzienlijk aantal terroristische cellen te ontmantelen, in die mate dat het geweld op het Egyptische vasteland op een historisch laag niveau is teruggefallen.

Ongeveer tien jaar lang, van 2011 tot 2021, werd Noord-Sinaï geteisterd door een insurrectie van de terreurgroep Wilayet Sinaï, jihadistische rebellen die zich vanaf 2014 affilieerden met de terreurgroep van de Islamitische Staat. Een combinatie van een doorgedreven counterinsurgency-strategie door het leger, allianties met lokale tribale milities, en in het laatste stadium van het conflict, het nemen van amnestiemaatregelen, heeft het Egyptische regime echter in staat gesteld om de activiteiten van Wilayet Sinaï in het gebied vrijwel volledig te elimineren. Vanaf 2021 begon Wilayet Sinaï uiteen te vallen, waarna de voornaamste leider van Wilayet Sinaï, Abu Hamza al-Qadi, zich in het najaar van 2021 overgaf aan de Egyptische veiligheidsdiensten. In februari 2023 verklaarde president Sisi dat het terrorisme in Sinaï verslagen was en het conflict daarmee beëindigd.

Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau sinds de laatste jaren, voornamelijk sinds het najaar van 2023, zowel in Noord-Sinaï als in de rest van Egypte, significant gedaald is. Heden is het geweld tegen de burgerbevolking bijna tot nul herleid en worden er nog nauwelijks terroristische incidenten opgetekend door ACLED. Wat betreft het actuele geweld, zijn er meldingen van hardhandig optreden van de politie en de veiligheidsdiensten tegen opposanten en sektarische incidenten gericht tegen de christelijke gemeenschap.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er in Egypte actueel een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch dat er sprake is van willekeurig geweld. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Egypte een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De commissaris-generaal is van oordeel dat een verwijderingsmaatregel wat u betreft verenigbaar is met artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

U komt niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Steunend op artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting vraagt verzoekers raadvrouw een uitstel van de zitting omdat verzoeker niet aanwezig is. De Raad kan dit verzoek tot uitstel niet inwilligen om volgende redenen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker rechtsgeldig werd opgeroepen op de door hem gekozen woonplaats hetgeen op zich niet wordt betwist door de aanwezige raadvrouw. Verzoekers raadvrouw stelt de gevangenis meermaals gecontacteerd te hebben opdat verzoeker aanwezig zou kunnen zijn ter terechtzitting doch stelt vast dat verzoeker tevergeefs niet aanwezig is. Om die reden verzoekt de raadvrouw de Raad om de zaak uit te stellen.

Er wordt door verzoekers raadvrouw evenwel geenszins met enig begin van bewijs aangetoond dat verzoeker buiten een persoonlijke keuze om niet bij machte was aanwezig te zijn op de zitting of dat zijn overbrenging daadwerkelijk werd verhinderd.

Verder wijst de Raad er nog op dat verzoeker zich kan laten vertegenwoordigen door zijn raadsman/radvrouw, quod in casu, en dat de Raad na bestudering van het rechtsplegingsdossier ook geen bijkomende vragen voor verzoeker heeft in het kader van de huidige procedure die in wezen schriftelijk is.

Er blijkt verder evenmin dat verzoeker, wiens raadvrouw ter terechtzitting nog een aanvullende nota heeft kunnen neerleggen, onvoldoende tijd heeft gehad om zijn beroep en verdediging bij de Raad voor te bereiden.

Het verzochte uitstel wordt niet toegestaan en de zaak wordt ten gronde behandeld.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 17 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 48/3 tot 48/7, 55/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker meent tevens dat er sprake is van een appreciatiefout.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Vooreerst gaat hij in op zijn vluchtmotieven en de voorgelegde documenten en zet dan op omstandige wijze zijn beschermingsnood uiteen. Hierbij stipt hij in de eerste plaats algemene informatie aan omtrent vervolging van politieke tegenstanders in Egypte. Voorts bespreekt hij de erkenning van de vluchtelingenstatus waarbij hij nader ingaat op zijn concrete vrees en de gevreesde personen en de gevreesde Egyptische overheid.

Daarnaast wordt in het verzoekschrift gewezen op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en wordt betoogd dat er geen reden is om verzoeker hiervan uit te sluiten.

3.2. Stukken

3.2.1. Ter staving van het verzoekschrift wordt een document van de FOD Financiën bijgebracht van 14 mei 2025 inzake een akkoord over een betalingsplan betreffende verzoekers boetes.

3.2.2. Verzoeker dient op 20 april 2026 ter terechtzitting overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waaraan volgende stukken worden toegevoegd:

- medisch rapport van 31 maart 2026;
- medisch rapport van 12 maart 2026;
- labotesten van 24 maart 2026 en van 2 april 2026.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Voorafgaand

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder andere artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3.3. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U stelt dat u prostaatvergroting, hemorrhoiden en astma hebt en dat u hiervoor medicatie neemt

(zie notities persoonlijk onderhoud door het CGVS d.d. 13/06/2025 (verder CGVS), p. 4) en u legt ter staving hiervan medische attesten neer. U stelt dat deze gezondheidsproblemen geen invloed hebben op uw mogelijkheid om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud of de procedure voor internationale bescherming (ibid.). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker benadrukt zijn medische problematiek en kwetsbaarheid waaromtrent middels zijn aanvullende nota nog actuele medische rapporten en laboresultaten worden bijgebracht, doch brengt hiermee geen concrete elementen bij die bovenstaande pertinente motieven kunnen ontkrachten.

Hoewel in casu verzoekers medische problematiek en thans voorliggende diagnose niet worden betwist, wijst de Raad er evenwel op dat hieruit niet kan blijken dat verzoeker ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen.

De Raad stelt vast dat uit de voorliggende medische documenten geenszins kan worden vastgesteld dat de medische staat van verzoeker een impact zou hebben gehad op zijn vermogen om aan de asielpprocedure deel te nemen, te meer verzoeker op de vraag of zijn medische situatie een invloed kan hebben op zijn gesprek of deelname aan de procedure aangaf oké te zijn en uitdrukkelijk stelde dat dit geen invloed zou hebben (persoonlijk onderhoud, p. 4).

Uit niets in de weergave van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker niet in staat was om op adequate wijze zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en volwaardig deel te nemen aan de asielpprocedure.

Gelet op het voorgaande treedt de Raad verweerders conclusie bij dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten gerespecteerd werden en dat hij in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Egypte vervolgd te worden door een persoon, die connecties heeft met de Egyptische overheid, waartegen hij heeft getuigd in het kader van een onderzoek en rechtszaak omtrent een internationaal netwerk van mensensmokkel. Tevens vreest verzoeker vervolgd te worden door de Egyptische overheid die hem naar aanleiding van zijn getuigenissen omtrent illegale Egyptische praktijken beschouwt als opposant.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

3.3.4.2. In de bestreden beslissing wordt in de eerste plaats pertinent opgemerkt dat verzoeker niet consistent is over wie en wat hij precies vreest bij terugkeer naar Egypte:

“Wanneer u door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd gevraagd naar uw vrees voor terugkeer en naar de redenen waarom u deze vrees koestert, stelde u dat u aan de Belgische overheid verklaringen had afgelegd tegen E. K. en andere mensen in Egypte, alsook tegen mensen in Italië. Uw zus H. werd vervolgens bedreigd door E. K. en D. T., die haar zeiden dat u hun namen moest laten verwijderen. U stelde dan ook dat u E. K. en zijn organisatie vreesde, die connecties heeft met de Egyptische overheid (zie vragenlijst CGVS bij DVZ d.d. 28.06.2023, punt 3.4 + 3.5). Wanneer u toen werd gevraagd of u daarnaast ook problemen had met uw autoriteiten, stelde u van niet (zie vragenlijst CGVS bij DVZ d.d. 28.06.2023, punt 3.7). Uit de verklaringen die u toen aflegde bleek niet dat er een link was met één van de criteria van de Conventie van Genève, die voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep. Tijdens uw persoonlijk onderhoud met een ambtenaar van het CGVS verklaarde u daarentegen dat u, naast eerder genoemde privépersonen, ook de Egyptische overheid vreest, omdat u met een onderzoeker in België informatie zou hebben gedeeld over de betrokkenheid van de Egyptische overheid in netwerken van mensensmokkel, met als gevolg dat Egypte u ziet als een landsverrader, dat u op een opsporingslijst zou staan en dat uw zus over u wordt ondervraagd door de autoriteiten (zie CGVS, p. 7 + 9). Dat u al deze elementen nog niet aanhaalde toen u door de DVZ werd ondervraagd, doet reeds in sterke mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw vrees voor de Egyptische overheid.”

Verzoeker repliceert dat zijn vrees zich evenwel heeft ontwikkeld en zijn vrees ten aanzien van de Egyptische overheid ten tijde van zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) simpelweg toen nog niet bestond. Hij licht in dit verband toe dat na het indienen van zijn beschermingsverzoek in het kader van de

straftprocedure nog andere onderzoeken werden uitgevoerd, waarbij verzoeker de Belgische autoriteiten informatie heeft verstrekt over de praktijken van de Egyptische autoriteiten om mensen illegaal het land uit te zetten in ruil voor smeergeld en om migratie naar Europese landen te bevorderen. Bijgevolg vreest verzoeker ook dat hij opgepakt zou worden door de Egyptische overheid omdat ze hem zien als opposant naar aanleiding van zijn getuigenissen.

Verzoekers betoog weet niet te overtuigen. Immers blijkt uit zijn interview bij de DVZ dat hij reeds in die periode aangaf te hebben meegewerkt met de Belgische autoriteiten en reeds verklaringen te hebben afgelegd in het kader van een gerechtelijk onderzoek waaronder tegen E. K. die volgens hem geconnecteerd is met de Egyptische overheid (Vragenlijst van 28 juni 2023, vragen 4-7; Verklaring DVZ, vraag 39). Ook tijdens zijn gehoor op het CGVS gaf verzoeker aan te hebben meegewerkt met de autoriteiten en details te hebben gegeven die zouden gelekt zijn naar de autoriteiten wegens zijn getuigenis tegen E. K. waaruit redelijkerwijze kan afgeleid worden dat de getuigenissen van verzoeker van meet af aan wel ook de Egyptische overheid impliceerden zodat verzoeker niet weet aannemelijk te maken dat hij eerst enkel E. K. vreesde en pas achteraf na bijkomende onderzoeken en getuigenissen een vrees ten aanzien van de Egyptische overheid heeft ontwikkeld.

Waar verzoeker tevens zijn interview bij de DVZ bekritiseert en stelt dat zijn raadsman reeds tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf dat de verklaringen bij de DVZ niet in het administratief dossier waren opgenomen zodat deze niet konden worden nagelezen en gecorrigeerd, kan hij hiermee geenszins verschoning bieden voor het feit dat hij geen melding maakte van zijn vrees ten aanzien van de Egyptische overheden die hem zouden viseren, te meer dit een kernelement van zijn vrees betreft.

Het feit dat het interview bij de DVZ korter en in andere omstandigheden verloopt dan dat op het CGVS, doet immers niets af aan de verwachting dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek aanbrengt. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpprocedure. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij voldoende nauwkeurige en consistente verklaringen aflegt over de omstandigheden en redenen van de voorgehouden vervolgingsproblemen waaronder de gevreesde personen en overheden.

Hoewel verzoekers raadsman inderdaad tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf dat de verklaringen bij de DVZ niet in het administratief dossier waren opgenomen zodat deze niet konden worden nagelezen en gecorrigeerd, blijkt uit een volledige lezing van dit gehoorslag dat verzoeker even later na deze kritiek van zijn raadsman de mogelijkheid werd geboden om nog opmerkingen te geven over het interview bij de DVZ. Op de vraag of hij toen bij de DVZ alle voornaamste redenen heeft vermeld die een terugkeer naar Egypte belemmeren, stelde verzoeker enkel dat het interview kort was en bracht hij slechts een correctie aan inzake zijn verblijfsituatie in België zonder enige toevoeging of toelichting inzake zijn vrees ten aanzien van de Egyptische overheid (persoonlijk onderhoud, p. 2).

Volledigheidshalve merkt de Raad op het gehoorverslag bij de DVZ verzoeker overigens werd voorgelezen in het Engels en hij deze ter akkoord heeft ondertekend.

Verzoeker weet gelet op het voorgaande zodoende geenszins een ander licht te werpen op verweerders pertinente vaststellingen inzake zijn inconsistente verklaringen.

Daarnaast wordt samen met de commissaris-generaal vastgesteld dat verzoeker zijn verklaringen over zijn vrees – zowel voor E. K. als voor de Egyptische overheid – niet staft en zijn problemen niet weten te overtuigen:

“U legt enkel twee getuigenissen neer van uw zus H., die schrijft dat zij meermaals over u werd ondervraagd door agenten van de Egyptische staat en die stelt dat u gevaar loopt bij terugkeer naar Egypte. Deze getuigenissen zijn evenwel volledig gebaseerd op de verklaringen van uw zus en hebben bijgevolg een duidelijk gesolliciteerd karakter. Ze werden enkel opgemaakt om uw verzoek om internationale bescherming te onderbouwen en kunnen dan ook niet beschouwd worden als een objectieve bevestiging van uw problemen. Daarnaast legt u tot op heden geen bewijzen neer, hoewel u aan de ambtenaar van de DVZ wel verklaarde dat u alles kon bewijzen (zie vragenlijst CGVS bij DVZ d.d. 28.06.2023, punt 3.5). U legt geen enkel bewijs neer van de informatie die u zou hebben gedeeld met de Belgische onderzoeker (zie CGVS, p. 9), noch van de details die gelekt zouden zijn aan de Egyptische staat (zie CGVS, p. 7), noch van uw getuigenissen tegen E. K., noch van de opsporingslijst waar u op zou staan (ibid.), noch van de ondervragingen en kidnappingspoging van uw familieleden in Egypte (ibid.). Aangezien u reeds uw verzoek om internationale bescherming indiende op 16 juni 2023, hebt u meer dan twee jaar de tijd gehad om uw verzoek te staven. Er werd u bovendien gevraagd naar bewijzen tijdens uw persoonlijk onderhoud (zie CGVS, p. 8). Bijgevolg betreffen uw verklaringen over uw vrees bij terugkeer naar Egypte slechts blote beweringen. Ook de verklaringen die u tijdens uw persoonlijk onderhoud aflegde over uw problemen weten niet te overtuigen:

- *U slaagt er niet in concreet te maken welke informatie u aan de Belgische onderzoeker zou hebben doorgegeven en waardoor u in de problemen zou kunnen komen in de toekomst. U stelt dat u aan de*

Belgische autoriteiten hebt gezegd dat Egypte een dictatuur is en dat ze medeplichtig zijn aan mensensmokkel (zie CGVS, p. 7). Wanneer u wordt gevraagd of u nog andere specifieke informatie hebt doorgegeven aan de Belgische staat waardoor Egypte u zou arresteren, verwijst u opnieuw naar de mensensmokkel en stelt u dat ze smeergeld aannemen (zie CGVS, p. 9). U stelt vervolgens dat dit algemene informatie is, die ook in het nieuws kwam (ibid.). Hoewel u zegt dat u dagenlang met een onderzoeker over details hebt gepraat van wat de Egyptische overheid allemaal doet, geeft u geen enkel voorbeeld van specifieke informatie die u als insider te weten zou zijn gekomen. U herhaalt slechts keer op keer dezelfde algemene informatie over de mensensmokkel (zie CGVS, p. 7 + p. 9 + p. 10), zonder hierover concreter te zijn. Dit haalt uw bewering dat u gedetailleerde informatie over wanpraktijken door de Egyptische autoriteiten hebt gedeeld, in bijzonder ernstige mate onderuit. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u in het vizier van de Egyptische overheid bent gekomen door bepaalde informatie over hen te hebben gedeeld.

- U kan niet uitleggen hoe u aan deze inside informatie zou zijn gekomen. U stelt dat u ervan wist via K.[E.] (zie CGVS, p. 9). Wanneer u wordt gevraagd waarom hij u zoveel precieze informatie gaf, stelt u dat u hem erover ondervroeg en dat hij u erover vertelde (ibid.). U legt niet uit waarom K. die informatie specifiek aan u zou hebben gegeven. U stelt ook dat K. deel is van de politieke partij die regeert in Egypte en dat hij heel geconnecteerd is aan de Egyptische overheid (ibid.). Wanneer u erop wordt gewezen dat K., ook al had hij die connectie, toch kritiek zou hebben gegeven op de Egyptische overheid, stelt u dat het een vriendelijke discussie was en dat u niet weet of het kritiek was (ibid.). U kan niet verklaren waarom een man zoals K. E., die zo geconnecteerd zou zijn aan de Egyptische overheid, inside informatie met u zou hebben gedeeld ten nadele van de Egyptische overheid.

- U kan niet verklaren hoe de Egyptische staat ervan op de hoogte zou zijn gekomen dat u bepaalde informatie aan de Belgische overheid hebt gegeven. U stelt dat het erop lijkt dat de Belgische autoriteiten het hebben gelekt en u speculeert dat de Belgische politie Egypte met de informatie kan hebben geconfronteerd (zie CGVS, p. 9). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd of u dan niet weet of de Belgische overheid de informatie heeft gelekt, stelt u dat u het inderdaad niet weet (zie CGVS, p. 10). U staft uw vermoedens op geen enkele manier. Daarnaast zou het bijzonder onvoorzichtig zijn van de Belgische autoriteiten om, in het geval ze Egypte zouden confronteren, uw naam daarbij te vermelden. Dit is weinig aannemelijk. Bovendien stelt u dat K. E., een machtig man die aan hen geconnecteerd is, niet in de problemen kwam door die gelekte informatie (ibid.). Indien de Belgische autoriteiten aan Egypte een rapport zou hebben gedeeld met de vermelding van specifieke namen zoals die van u, zou de naam van E. K. daar toch zeker in voorkomen als primaire bron van deze informatie. Uw verklaring dat het rapport zou zijn gelekt, dat uw naam daarin zou staan, dat ze E. K. gerust zouden laten maar wel u willen arresteren, is niet geloofwaardig.

- Er kan geen geloof gehecht worden aan de bedreigingen en ondervragingen die uw zus omwille van uw beweerde problemen zou hebben ondergaan. U weet niet hoe vaak uw zus bedreigd werd. Wanneer u hier twee keer naar wordt gevraagd, stelt u dat ze occasioneel gebeld en bedreigd werd, dat u haar niet vroeg hoe vaak, dat het in 2023 vaak was en begin 2024 minder vaak (zie CGVS, p. 10-11). Dat u achteraf in een e-mail van uw advocaat op 30 juni 2025 specificeerde dat het over zeven à acht bedreigingen ging, kan uw eerdere gebrek aan kennis hierover niet rechtzetten. Ook weet niet hoe uw zus bedreigd werd. U stelt dat ze u zei dat ze enkele incidenten had meegemaakt, dat ze probeerden haar dochter te kidnappen en dat ze ermee dreigden dat ze machtig zijn, maar dat u geen exact beeld kan geven van wat er gebeurde omdat u zich baseert op wat uw zus u zegt (zie CGVS, p. 10). Ook weet u niet wat uw zus aan hen zou hebben gezegd (zie CGVS, p. 11). Indien uw zus persoonlijk bedreigd werd omwille van u, en u hieraan nog steeds een vrees linkt in uw hoofde, kan verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn van deze bedreigingen en ondervragingen."

Door in zijn verzoekschrift te volharden in zijn vrees ten aanzien van E. K. en diens banden met de Egyptische overheden die verzoeker eveneens stelt te vrezen gezien hij als verrader wordt beschouwd, worden geen valabele elementen aangebracht die de hoger weergegeven omstandige bevindingen kunnen ombuigen.

De Raad wijst hierbij vooreerst op de in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht die inhoudt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaronder met betrekking tot zijn identiteit, reisroute en asielrelaas, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de cumulatieve voorwaarden is voldaan zoals opgesomd in deze bepaling. De commissaris-generaal moet aldus niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is - in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden - evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van verzoeker op te vullen. De bewijslast rust dus in beginsel bij verzoeker zelf, van wie wordt verwacht dat hij correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt. Verzoekers ongestaafde bewering dat hij documenten "probeert" te verkrijgen wat gezien de heersende corruptie in Egypte niet evident is, weet niet te overtuigen gezien hij geenszins aantoonbaar hiertoe enige inspanningen te hebben

gedaan en hij bovendien ook in gebreke blijft enig begin van documentair bewijs neer te leggen inzake zijn getuigenissen in België waardoor hij stelt in de problemen te zullen komen.

Er wordt in dit verband tevens aangestipt dat de commissaris-generaal alsook de Raad de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mag ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, quod in casu (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

Met betrekking tot verzoekers verwijt dat hem op het CGVS geen verdere vragen werden gesteld omtrent het profiel van E. K. en diens banden met de Egyptische regering, moet opgemerkt worden dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt tijdens zijn persoonlijk onderhoud en het niet aan de protection officer van het CGVS is om het gehoor te sturen. Bovendien werd verzoeker de mogelijkheid geboden zijn relaas vrij uiteen te zetten met op het einde van zijn onderhoud de mogelijkheid om nog toevoegingen te doen, en in tegenstelling tot wat hij beweert werden hem wel degelijk meerdere vragen gesteld over E. K. waaronder inzake diens profiel en achtergrond alsook diens connecties met de Egyptische overheid (persoonlijk onderhoud, p. 6-8, 9-10, 13-14).

Waar verzoeker zijn initieel gebrekkige verklaringen omtrent de bedreigingen ten aanzien van zijn zus tracht te verschonen door zijn gevangenschap en het weinige contact op te werpen, moet de Raad vaststellen dat dit er niet aan in de weg staat dat van een verzoeker om internationale bescherming, ook wanneer deze wordt vastgehouden, redelijkerwijze verwacht kan worden dat die nauwkeurige en gedetailleerde verklaringen aflegt en/of ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent elementen die essentieel zijn in zijn vluchtrelaas en de kern uitmaken van zijn vrees of er rechtsreeks mee zijn verbonden. Er kan niet blijken dat verzoeker vanaf het begin de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen hieromtrent hoewel hij - zij het miniem - wel degelijk nog contact had met familieleden en hij bovendien de bijstand van een advocaat genoot.

Verzoeker meent ten slotte dat het feit dat hij vele jaren in het buitenland heeft gereisd en gewoond ook het risico verhoogt, doch de Raad stelt vast dat verzoeker - wiens relaas ongeloofwaardig is bevonden en die dus niet aannemelijk maakt dat hij als zijnde een opposant in het vizier staat of dreigt te komen van de Egyptische overheid - geenszins objectieve landeninformatie bijbrengt waaruit blijkt dat het loutere feit jaren in het buitenland te hebben gewoond implicaties kan hebben voor de behandeling bij terugkeer of dat dergelijk gegeven volstaat om het risiconiveau te bereiken dat nodig is om een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen.

Nu uit de hoger weergegeven motieven blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas en verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij als opposant in het vizier staat of dreigt te komen van de Egyptische overheid, kan verzoeker niet dienstig verwijzen naar algemene landeninformatie en rechtspraak omtrent vervolging van politieke tegenstanders in Egypte.

3.3.4.3. Ten slotte meent de Raad dat de door verzoeker op het CGVS neergelegde documenten en overgemaakte opmerkingen bij zijn persoonlijk onderhoud geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de concrete beoordeling ervan.

Waar verzoeker middels zijn aanvullende nota nog actuele medische rapporten en laboresultaten bijbrengt met benadrukking van zijn medische problematiek en thans voorliggende diagnose waaruit volgens hem een fysieke en mentale kwetsbaarheid blijkt, merkt de Raad in dit verband op dat de aangevoerde medische/psychologische problematiek geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Er kan pertinent opgemerkt worden dat voor de beoordeling van de medische problemen verzoeker gebruik dient te maken van de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

3.3.4.4. Gelet op het geheel van bovenstaande motieven, is er geen reden om verzoekers relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in artikel 48/3 voor de toekenning van internationale bescherming. Het betoog van verzoeker dat hij in Egypte geen bescherming kan krijgen, is dan ook niet dienstig.

3.3.4.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.5. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft

3.3.5.1. Beoordeling in het licht van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet

Artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing deels wordt genomen, luidt als volgt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

(...)

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

(...).”

Artikel 55/4, § 4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wanneer de Commissaris-generaal uitsluit van subsidiaire beschermingsstatus, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”

De beslissing tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus bestaat dus uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

Het eerste onderdeel heeft betrekking op de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat verzoeker veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf.

De commissaris-generaal heeft deze bevoegdheid op grond van artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd:

(...)

5° om de vreemdeling bedoeld in artikel 53 van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus uit te sluiten op basis van de artikelen 55/2 en artikel 55/4;

(...).”

Artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 17, eerste lid, b) van de richtlijn 2011/95/EU, dat bepaalt dat een onderdaan van een derde land of staatloze van de subsidiaire bescherming wordt uitgesloten wanneer er ‘ernstige redenen’ zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Deze bepaling bevat een uitsluitingsgrond, die een uitzondering is en dus restrictief moet worden uitgelegd (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin Ahmed/Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*, pt. 52). Gelet op het uitzonderlijk karakter van deze uitsluitingsbepaling en het algemeen rechtsbeginsel dat wie zich op een feit wenst te beroepen, er het bewijs van dient te leveren, rust de bewijslast te dezen op verweerder.

Het begrip “*ernstig misdrijf*” wordt noch in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet, noch in de richtlijn 2011/95/EU gedefinieerd en de richtlijn bevat evenmin een expliciete verwijzing naar het nationale recht ter interpretatie van dit begrip (*ibid.*, pt. 33). In dit opzicht oordeelde het Hof van Justitie, na de afwezigheid van een definitie van het begrip “*ernstig misdrijf*” te hebben vastgesteld, als volgt: “*de uniforme toepassing van het Unierecht en het gelijkheidsbeginsel vereisen dat de bewoordingen van een Unierechtelijke bepaling die voor haar betekenis en reikwijdte niet uitdrukkelijk naar het recht van de lidstaten verwijst, normaliter in de gehele Unie autonoom en uniform worden uitgelegd, waarbij met name rekening moet worden gehouden met de context van die bepaling en met het doel van de regeling waarvan zij deel uitmaakt*” (*ibid.*, pt. 36).

In zijn, reeds hoger aangehaalde, arrest “*Shajin Ahmed*” stelt het Hof van Justitie dat de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus vergelijkbaar zijn met de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus (*ibid.*, pt. 45). De in artikel 17, eerste lid, b) van de richtlijn 2011/95/EU neergelegde grond voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus heeft echter een bredere werkingssfeer. Het betreft meer algemeen een ernstig misdrijf, dus zonder dat er sprake is van beperkingen in geografische of temporele zin of met betrekking tot de aard van het misdrijf (*ibid.*, pt. 46- 47). Net als bij de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus bestaat het doel van de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus erin om personen die de aan de subsidiaire beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel te handhaven (*ibid.*, pt. 43-47 en 51).

Verder heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat de bevoegde autoriteit artikel 17, eerste lid, b) van de richtlijn 2011/95/EU enkel kan toepassen nadat zij de haar ter kennis gebrachte specifieke feiten met betrekking tot

de individuele persoon heeft onderzocht om uit te maken of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de daden van de betrokkene onder de genoemde uitsluitingsgrond vallen. Met andere woorden, een beslissing waarbij een persoon van de subsidiaire beschermingsstatus wordt uitgesloten, moet worden voorafgegaan door een volledig onderzoek van alle omstandigheden van zijn individuele geval en kan niet automatisch worden genomen (*ibid.*, pt. 55).

Uit deze rechtspraak blijkt, onder verwijzing naar het EASO-rapport van januari 2016 getiteld “*Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) – A Judicial Analysis*”, dat het ‘ernstig’ karakter van het misdrijf, dat aanleiding geeft tot de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, moet worden beoordeeld aan de hand van meerdere criteria, waaronder de aard van het gepleegde feit, de schade die werd teweeggebracht, de gevolgde strafprocedure, de aard van de straf en de vraag of de meeste rechterlijke instanties het gepleegde feit ook als een ernstig misdrijf zouden aanmerken (*ibid.*, pt. 56).

Verder wijst het Hof van Justitie erop dat vergelijkbare aanbevelingen staan vermeld in de “*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés*”, uitgegeven door UNHCR (Genève, 1979, herwerkt in februari 2019, pt. 155-157) (*ibid.*, pt. 57). Naar dit handboek wordt overigens ook verwezen in de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot het invoegen van artikel 55/4 in de Vreemdelingenwet (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 109).

De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd: het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijk criminele onderneming kunnen volstaan (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824). Daartoe moet worden vastgesteld dat verzoeker concreet is betrokken bij een ernstig misdrijf (*actus reus*; materieel element), hetzij als fysieke pleger, hetzij omdat hij heeft aangezet tot of anderszins heeft deelgenomen aan een ernstig misdrijf. Daarnaast moet blijken dat de verzoeker de criminele feiten intentioneel, bewust en met kennis heeft gepleegd (*mens rea*; moreel element), dit is wetens en willens (EASO “*Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive*”, tweede editie (2020), p. 100-112). De individuele verantwoordelijkheid moet dus zowel aan de hand van objectieve criteria (feitelijk gedrag) als aan de hand van subjectieve criteria (besef en opzet) worden vastgesteld (zie naar analogie HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, Bundesrepublik Deutschland/B. en D., pt. 96).

De uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus houdt verband met de ernst van de gestelde daden, die van die aard moet zijn dat de betrokken persoon niet legitiem aanspraak kan maken op de bescherming die aan de subsidiaire beschermingsstatus is verbonden.

Het Hof van Justitie heeft recent aangegeven dat: “*Wat de gebruikelijke betekenis van de gehanteerde termen betreft, moet worden opgemerkt dat het begrip „misdrijf” weliswaar slaat op feitelijke omstandigheden uit het verleden, namelijk het moment waarop dit misdrijf werd gepleegd, maar dat het begrip „ernstig” daarentegen een beoordelingselement toevoegt dat in de loop van de tijd kan evolueren. Het is dus niet uitgesloten dat de ernst van een misdrijf anders wordt beoordeeld op het moment dat het verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht dan op het moment dat het misdrijf werd gepleegd*” (HvJ 30 april 2025, nr. C-63/24, K. L./Migracijos departamentas prie Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos, , pt. 31). In zijn arrest verwijst het Hof van Justitie naar de relevantie van het document HCR/1P/4/FRE/REV.4 van UNHCR van februari 2019, getiteld “*Handboek over procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus en richtsnoeren inzake internationale bescherming uit hoofde van het Verdrag van 1951 en het Protocol van 1967 betreffende de status van vluchtelingen*”, waar in punt 157 met betrekking tot artikel 1, afdeling F, onder b), van dat verdrag – waarvan de bewoordingen overeenkomen met die van artikel 12, lid 2, onder b) van de richtlijn 2011/95/EU – te lezen staat dat “[h]et feit dat een persoon die veroordeeld is voor een ernstig, niet-politiek misdrijf, zijn straf reeds heeft uitgezeten of gratie of amnestie heeft verkregen, [...] eveneens in aanmerking [moet] worden genomen”, doch zonder dat deze omstandigheid op zichzelf verhindert dat die persoon krachtens die bepaling van de vluchtelingenstatus wordt uitgesloten. Het Hof van Justitie vervolgt dat het, rekening houdend met de omstandigheid dat een persoon zijn straf reeds heeft uitgezeten niet strijdig is met de doelstellingen van artikel 12 lid 2, b) van de richtlijn 2011/95/EU, omdat (i) de uitsluiting van de vluchtelingenstatus van een persoon die de hem wegens het betrokken misdrijf opgelegde straf reeds heeft uitgezeten, niet kan worden gerechtvaardigd door het doel te willen voorkomen dat hij aan zijn strafrechtelijke aansprakelijkheid voor dat misdrijf kan ontsnappen en (ii) het feit dat iemand op een bepaald moment in zijn leven ernstige feiten pleegt, er niet noodzakelijkerwijs toe mag leiden dat die persoon voor altijd onwaardig wordt bevonden voor internationale bescherming, zonder dat met name rekening wordt gehouden met zijn eventuele rehabilitatie (HvJ C-63/24, pt. 38). Het feit dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt zijn straf heeft uitgezeten, vormt aldus een element waarmee de bevoegde autoriteit van de betrokken lidstaat noodzakelijkerwijs rekening moet houden bij het onderzoek van alle

omstandigheden van het individuele geval (HvJ C-63/24, pt. 43). Deze overwegingen zijn *mutatis mutandis* ook van toepassing op artikel 17, lid 1, b), van de richtlijn 2011/95/EU.

In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat, wanneer men tot de conclusie komt dat artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet van toepassing is, er geen afzonderlijke evenredigheidstoetsing moet worden gemaakt die impliceert dat de ernst van de gestelde daden nogmaals wordt beoordeeld. In dit verband wordt ook beklemtoond dat wanneer een persoon wordt uitgesloten daarmee geen standpunt wordt ingenomen over de daarvan te onderscheiden vraag of deze persoon naar zijn land van herkomst kan worden uitgezet. Om een persoon van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus uit te sluiten is aldus geen evenredigheidstoetsing in het concrete geval vereist (*mutatis mutandis* HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, Bundesrepublik Deutschland/B. en D., pt. 109; EASO “*Judicial analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive*”, tweede editie (2020), 53-54 ‘*Proportionality – why inappropriate*’; p. 117-119 ‘*expiation*’).

Wanneer de ernst van het misdrijf vaststaat en de individuele verantwoordelijkheid van de verzoeker is vastgesteld, is er bijgevolg geen ruimte meer om de ernst van het misdrijf af te wegen tegen de gevolgen van uitsluiting; verder is de toepassing van de uitsluitingsclausule niet afhankelijk van het bestaan van een actueel gevaar voor de gastlidstaat en is de vraag of de betrokken persoon kan worden verwijderd naar zijn land van herkomst evenmin aan de orde (EASO “*Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive*”, tweede editie (2020), p.53-54 ‘*Proportionality – why inappropriate*’; p. 117- 119 ‘*expiation*’).

3.3.5.2. Beoordeling in casu

De Raad herhaalt dat de uitsluiting van internationale bescherming bijzonder zware gevolgen heeft en dan ook, inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten betreft, met de grootste omzichtigheid moet worden toegepast.

De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekers handelingen niet te verzoenen zijn met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze met verwijzing naar verzoekers veroordeling door het Hof van Beroep op 7 november 2024, oordeelt dat uit de elementen van het dossier verzoekers betrokkenheid bij een ernstig misdrijf blijkt in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht het volgende overwogen:

“Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat er geen redenen zijn om uitspraak te doen over het bestaan in uw hoofde van een reëel risico op ernstige schade. Artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet verplicht namelijk niet dat de voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot de uitsluiting van deze bescherming.

Artikel 55/4, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: “Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat: (...) c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

Uit de elementen aanwezig in het administratief dossier blijkt uw betrokkenheid bij een ernstig misdrijf.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het Hof van Beroep te Brussel (arrest C/1758/2024) op 7 november 2024 oordeelde dat u een leidend persoon van een criminele organisatie was en dat u schuldig bent aan mensensmokkel (onder andere van minderjarigen) met het oog op het verkrijgen van vermogensvoordeel, het verbergen van illegale herkomst van (criminele) vermogensvoordelen, het op grote schaal vervalsen van handels-, bank- of private geschriften, het met bedrieglijk opzet gebruik maken van valse stukken (wetende dat ze vervalst waren), en het toe-eigenen van een zaak die aan een ander toebehoort. Uw oorspronkelijke straf werd verminderd naar acht jaar gevangenisstraf en een geldboete van 328.000 euro en u werd voor een termijn van tien jaar ontzet uit de rechten voorzien in artikel 31 van het Strafwetboek. Waar u stelt dat u verkeerd veroordeeld werd (zie CGVS, p. 3), dient te worden opgemerkt dat de feiten toch als bewezen worden geacht aangezien u werd veroordeeld door een Belgische rechtbank.

Bijgevolg moet, wat u betreft, de toepassing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet worden onderzocht.”

Gelet op het voorgaande, kan in tegenstelling tot verzoekers mening niet betwijfeld worden dat verzoeker wel degelijk schuldig bevonden werd aan een ernstig misdrijf, meer bepaald als leidend persoon van een criminele organisatie was wat betreft mensensmokkel (onder andere van minderjarigen) met het oog op het verkrijgen van vermogensvoordeel, het verbergen van illegale herkomst van (criminele) vermogensvoordelen,

het op grote schaal vervalsen van handels-, bank- of private geschriften, het met bedrieglijk opzet gebruik maken van valse stukken (wetende dat ze vervalst waren), en het toe-eigenen van een zaak die aan een ander toebehoort.

De beoordeling van de ernst van een misdrijf dient, zo weze herhaald, te geschieden aan de hand van meerdere criteria, waaronder de aard van het gepleegde feit, de schade die werd teweeggebracht, de gevolgde strafprocedure, de aard van de straf en de vraag of de meeste rechterlijke instanties het gepleegde feit ook als een ernstig misdrijf zouden aanmerken (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, Shajin Ahmed/Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, pt. 56).

In verband met de aard van de feiten, de aard van de straffen en de teweeggebrachte schade treedt de Raad de volgende omstandige en pertinente motivering van de bestreden beslissing bij:

“ Volgens het UN Protocol against the smuggling of migrants van 15 november 2000 “wordt met ‘smokkel van migranten’ bedoeld het bewerkstelligen van de illegale binnenkomst van een persoon in een staat die partij is en waarvan die persoon geen onderdaan of ingezetene is, teneinde hieruit rechtstreeks of onrechtstreeks een financieel of ander materieel voordeel te halen”.

Migranten die een beroep doen op de diensten van smokkelaars, zijn vaak het slachtoffer van criminele netwerken die misbruik maken van hun kwetsbaarheid. Smokkelaars bieden clandestiene, vaak gevaarlijke en vermoeiende trajecten aan die het leven van de migranten in gevaar brengen. De zee oversteken in geïmproviseerde bootjes, mensen vervoeren verborgen in de lading van vrachtwagens en illegaal grenzen oversteken via onherbergzame of gevaarlijke gebieden zijn allemaal voorbeelden van de risico's die hiermee gepaard gaan. Elk jaar sterven er veel mensen terwijl ze illegaal hun land van bestemming proberen te bereiken.

Illegale migrantensmokkel ondermijnt de openbare orde en maakt het voor regeringen moeilijk om te controleren wie zich op hun grondgebied bevindt. Mensenhandel houdt grote, onbekende en oncontroleerbare migratiestromen in stand, met alle gevolgen van dien voor de openbare orde en veiligheid en zelfs voor de financiële en materiële opvangcapaciteit van de landen van bestemming.

De gevolgen van illegale migrantensmokkel zijn talrijk en ernstig. Naast het risico om hun leven te verliezen, kunnen migranten het slachtoffer worden van geweld, diefstal, ontvoering en uitbuiting. Slachtoffers van mensenhandel worden over het algemeen overgelaten aan een totaal marginaal bestaan, zonder middelen en zonder rechten. Ze zijn vaak niet in staat een fatsoenlijk inkomen te verdienen en komen terecht in het illegale arbeidscircuit, wat leidt tot economische uitbuiting en onmenselijke situaties.

Er dient op te worden gewezen dat de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel de gepleegde feiten als bijzonder ernstig bestempelde en stelt dat ze getuigen van een verregaande normvervaling en criminele ingesteldheid. Er wordt gesteld dat “de omvang van de organisatie, de mate van professionalisering en de werkmethoden om de activiteiten buiten het zicht van de vervolgende overheden te houden, het internationaal vertakt karakter ervan en het ermee gepaard gaande geldgewin, maken dat de beklaagden die zich hiermee inlieten zich buiten de reguliere samenleving stelden en dit met het oog op het verwerven van grote sommen geld en volledig in de illegaliteit te leven” (vonnis 275/2024 van 26 januari 2024, p. 48). Er wordt ook gewezen op de enorme maatschappelijke impact van uw handelen (vonnis 275/2024 van 26 januari 2024, p. 49). Het Hof van Beroep bestempelde de feiten als bijzonder zwaarwichtig en achtte een strenge effectieve gevangenisstraf van acht jaar noodzakelijk om u tot inzicht te brengen dat de feiten absoluut niet geduld worden en om herhaling te voorkomen (arrest C/1758/2024 van 7 november 2024, p. 28). Ook kreeg u een geldboete van 328.000 euro en werd u uit de in artikel 31 Strafwetboek genoemde rechten ontzet gedurende een termijn van tien jaar (arrest C/1758/2024 van 7 november 2024, p. 31).

Bijgevolg kan de illegale smokkel van migranten in het licht van de individuele omstandigheden worden beschouwd als een ernstig niet-politiek misdrijf.

De individuele slachtoffers worden opgesomd in het arrest van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel. Het betreft onder andere minderjarigen (arrest C/1758/2024 van 7 november 2024, p. 4-8). Het Hof van beroep Brussel spreekt van eenenveertig betrokken slachtoffers en wijst op de gevolgen voor deze slachtoffers door te stellen dat: “de gesmokkelde personen komen uiteindelijk in een precaire administratieve situatie terecht, met alle gevolgen van dien voor henzelf – onder meer op vlak van huisvesting, kansen op de arbeidsmarkt, toegang tot de gezondheidszorg, enzovoort – en voor de maatschappij” (arrest C/1758/2024 van 7 november 2024, p. 28).

Gelet op al deze elementen komt het Commissariaat-generaal tot de conclusie dat de daden van Smokkel van migranten die u hebt gepleegd, als ernstige misdrijven moeten worden aangemerkt.

In zaak C-63/24 (Galte) <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=298704&pageIndex=0&doclang=nl&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=18232046> , wijst het Hof van Justitie van de Europese Unie erop dat niet kan worden uitgesloten dat “de beoordeling van de ernst van een strafbaar feit anders kan zijn op het tijdstip waarop het is gepleegd dan op het tijdstip waarop een verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht”. Om de ernst van het strafbare feit in kwestie te beoordelen, zal de bevoegde autoriteit in het bijzonder rekening moeten houden met het soort handeling in kwestie, de opgelopen en opgelegde straf, de periode die is verstreken sinds het strafbare gedrag, het gedrag van de betrokken persoon tijdens die periode en eventueel berouw. Deze overwegingen zijn mutatis

mutandis ook van toepassing op artikel 14, lid 3, sub a, artikel 17, lid 1, sub b, en artikel 19, lid 3, sub a, van de Kwalificatierichtlijn.

In dit geval is het Commissariaat-generaal, rekening houdend met de latere elementen van de door u gepleegde feiten, van mening dat de ernst van de gepleegde feiten vaststaat op het moment dat deze beslissing werd genomen.

Op geen enkele manier blijkt uit het administratief dossier dat u een straf heeft uitgezeten voor de feiten die deze beslissing rechtvaardigen. Het feit dat u de straf waartoe u bent veroordeeld nog niet volledig hebt uitgezeten, is in de ogen van de Commissaris-generaal een bevestiging dat de ernst van deze feiten nog steeds intact is.

Ook is het slechts drie jaar geleden dat u het strafbare gedrag pleegde. Het Hof van Beroep Brussel stelt namelijk dat de feiten werden gepleegd minstens in de periode tussen 1 januari 2020 en 14 september 2022 (arrest C/1758/2024 van 7 november 2024, p. 2-3).

Bovendien toont u op geen enkel moment berouw voor de door u gepleegde feiten. Integendeel, u ging in hoger beroep tegen de volledige beslissing (arrest C/1758/2024 van 7 november 2024, p. 19). De Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel stelde dat u geen inzicht in de ernst van de feiten en uw bijdrage daarin vertoont en dat u volkomen en ten onrechte uw rol minimaliseert (vonnis 275/2024 van 26 januari 2024, p. 49). Dit blijkt ook tijdens uw persoonlijk onderhoud, waar u stelt u dat u verkeerd veroordeeld werd, dat u niet zei dat u iets fout gedaan hebt en dat het uw rol was om een charter vlucht te boeken via uw computer thuis (zie CGVS, p. 3). Tijdens uw asielprocedure vermeldt u bovendien op geen enkel moment uw slachtoffers of toont u berouw voor het lot dat hen onderging omwille van uw handelingen.”

Voorts wordt in de bestreden beslissing inzake de individuele verantwoordelijkheid van verzoeker op goede gronden als volgt overwogen:

“Uit de elementen in het dossier blijkt verder dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor dit misdrijf. U werd schuldig bevonden door het Hof van Beroep Brussel.

De Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel noemt u de spilfiguur in België van de criminele organisatie en stelde dat u de organisator en het aanspreekpunt was voor de transporten naar België en andere Europese bestemmingen. U hebt in overleg met de smokkelaars ter plaatse de transporten geregeld en daarvoor privé (charter-)vluchten geboekt, waarbij u gebruik maakte van uw kennis als piloot om contacten te leggen met privévluchtvaartbedrijven. Ook maakte of regelde u valse identiteitsdocumenten, paspoorten en visa. Ook regelde u de vluchten en hotels door gebruik te maken van fictieve vennootschappen en aliassen. Ook stond u in contact met meerdere buitenlandse tussenpersonen of mede-smokkelaars en gaf u instructies omtrent de modus operandi. U opereerde vanuit uw verdoken woonplaats in België en u gebruikte onder meer de vennootschap ADVANCED LUXURY, opgericht door uw broer, als dekmantel. De Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel stelde dat uw hele handelen erop gericht is om zelf onder de radar te blijven en aan opsporing en vervolging te ontsnappen. Uit het onderzoek blijkt dat u een belangrijke, prominente plaats op de ladder inneemt binnen de criminele organisatie als organisator, facilitator en persoon die ook de prijzen mee bepaalde en gelden in ontvangst nam (vonnis 275/2024 van 26 januari 2024, p. 21). Het Hof van Beroep Brussel verwijst naar de handelingen die werden beschreven in het vonnis, en stelt dat u een onmisbare schakel en coördinator was – en op die manier een leidend persoon – van een wijdevertakte criminele organisatie die zich inliet met mensensmokkel (arrest C/1758/2024 van 7 november 2024, p. 28). Uit voorgaande bewoordingen blijkt duidelijk uw individuele verantwoordelijkheid en dat u intentioneel en met kennis hebt gehandeld.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid voor de door u gepleegde misdrijven zou treffen.

U stelt dat u een nederig persoon bent, dat u reeds een plaats hebt om te wonen bij Albatros en een jobaanbieding hebt gekregen en dat u een lid wil zijn van de gemeenschap (zie CGVS, p. 13). U legt ter staving hiervan een attest neer van het onthaalhuis CAW Brussel-Albatros waarin staat dat u onder elektronisch toezicht na uw vrijlating welkom zal zijn in hun onthaalhuis. Ook legt u een inschrijvingsbewijs neer van VDAB. Ook legt u een brief van uw sociaal assistent neer waarin hij schrijft dat u hoopvol, attent en respectvol bent en dat hij met u aan uw re-integratie werkt. Deze elementen zijn echter niet van dien aard dat zij de toepassing van de clause die u uitsluit van internationale bescherming in de weg staan.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient u te worden uitgesloten van de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Het Commissariaat-generaal herinnert eraan dat een beslissing om een verzoeker van internationale bescherming uit te sluiten een administratieve beslissing is die geenszins een strafrechtelijke sanctie vormt in de zin van artikel 50 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Bovendien bepalen noch de tekst van de artikelen 55/2 en 55/4 van de wet van 15 december 1980, noch de relevante bepalingen van het internationaal recht dat de clause tot uitsluiting van de verzoeker van internationale bescherming niet

van toepassing is wanneer de verzoeker reeds is veroordeeld voor feiten die vallen binnen de werkingssfeer van artikel 1F van het Verdrag van Genève of artikel 55/4 van de wet van 15 december 1980. Bijgevolg is "het beginsel 'ne bis in idem' in dit geval niet van toepassing".

Het feit dat u al bent veroordeeld voor de bovengenoemde feiten rechtvaardigt geenszins dat de uitsluitingsclausules niet op u zouden moeten worden toegepast vanwege uw individuele verantwoordelijkheid voor diezelfde feiten.

Dat u naar eigen zeggen geen slecht persoon bent, dat u nederig bent en niet agressief en dat u geen gevaar zou vormen voor de samenleving (zie CGVS, p. 13), verhindert geenszins de toepassing van de uitsluitingsclausules. Nog daargelaten de vraag of u werkelijk geen actueel gevaar voor de samenleving meer zou vormen, dient er op te worden gewezen dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest K. en H.F. van 2 mei 2018 (gevoegde zaken C-331/16 en C-366/16) uitdrukkelijk bepaalde dat de uitsluiting van de vluchtelingenstatus (op grond van artikel 12, lid 2 van de Kwalificatierichtlijn) niet afhankelijk gesteld kan worden van een actueel gevaar voor de lidstaat van ontvangst, omdat een dergelijke voorwaarde niet verenigbaar zou zijn met de dubbele doelstelling van de uitsluitingsclausules (randnummer 50). Naar analogie kan hetzelfde gesteld worden voor wat betreft de uitsluiting van de subsidiaire bescherming.

In het arrest Galte (C-63/24) <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=298704&pageIndex=0&doclang=fr&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=18232046>, herinnert het Hof van Justitie van de Europese Unie eraan dat de uitsluitingsclausules van internationale bescherming een tweeledig doel nastreven, namelijk het uitsluiten van de vluchtelingenstatus van personen die de daaraan verbonden bescherming onwaardig worden geacht, en het voorkomen dat de toekenning van deze status de daders van bepaalde ernstige misdrijven in staat stelt aan hun strafrechtelijke aansprakelijkheid te ontkomen. Het Hof preciseert tevens dat het feit dat iemand op een bepaald moment in zijn leven ernstige feiten heeft gepleegd, er niet noodzakelijkerwijs toe leidt dat hij voorgoed onwaardig is voor internationale bescherming, zonder dat met name rekening wordt gehouden met zijn eventuele rehabilitatie.

Bijgevolg moet het Commissariaat-Generaal, om de ernst van een misdrijf te beoordelen, in het bijzonder het soort handeling in kwestie, de opgelopen en opgelegde straf, de tenuitvoerlegging van de uitgesproken straf, de periode die is verstreken sinds de strafbare gedraging, het gedrag van de betrokken persoon tijdens die periode en de eventuele spijtbetuiging onderzoeken.

In het licht van het voorgaande is de Commissaris-generaal van mening dat de ernst van uw handelingen volledig vaststaat. Bijgevolg is, wat u betreft, een beslissing om u uit te sluiten van internationale bescherming in overeenstemming met de doelstellingen die met een dergelijke maatregel worden nagestreefd.

Waar u stelt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens uw zaak ontvankelijk heeft verklaard (zie CGVS, p. 3), en dat het onder andere de betwisting van uw veroordeling betreft (zie CGVS, p. 4) dient te worden opgemerkt dat u hier geen bewijs van neerlegt.

In het door u neergelegde attest van 16 mei 2025 wordt namelijk enkel vermeld dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens uw correspondentie van 15 mei 2025 heeft ontvangen waarin u aan de Belgische staat om dringende medische hulp vroeg. Voor deze aanvraag werd een nummer gecreëerd. In het attest staat niets geschreven over een eventuele betwisting van uw veroordeling. U legt hier geen enkel ander document van neer.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat, zelfs al zou uw veroordeling betwist worden, dit geenszins belet dat het CGVS op basis van de reeds vastgestelde feiten toepassing maakt van artikel 1 F van de Vluchtelingenconventie of artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet. Er is immers geen enkele bepaling die oplegt dat het CGVS slechts kan overgaan tot een uitsluiting van internationale bescherming totdat de strafrechter een uitspraak heeft gedaan. De beslissing tot uitsluiting van internationale bescherming is geen strafrechtelijke maatregel, en houdt dus geen straf of sanctie in die ertoe strekt uw gedrag te bestraffen. Het betreft daarentegen een administratieve beslissing die volledig los staat van de strafvervolgning.

Dienaangaande benadrukt het CGVS dat het voor de toepassing van de clausules tot uitsluiting van internationale bescherming volstaat om vast te stellen dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u zich schuldig heeft gemaakt aan een van de misdrijven of handelingen die onder deze bepaling vallen."

Verzoeker stelt het standpunt van verweerder niet te kunnen volgen en meent dat in casu niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toepassingen van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet, doch kan hierin, gelet op voorgaande omstandige vaststellingen, niet gevolgd worden.

Verzoeker slaagt er met zijn kritiek die voornamelijk bestaat uit een theoretisch betoog en met zijn mening dat geen sprake is van een ernstig misdrijf geenszins in om afbreuk te doen aan de hoger weergegeven omstandige en pertinente motieven die steun vinden in de stukken van het dossier.

Waar verzoeker opwerpt dat de periode van de inbreuk bijna vier jaar geleden plaatsvond, merkt de Raad op dat in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden, bij de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van ernstige redenen om aan te nemen dat een verzoeker een ernstig misdrijf heeft begaan niet vereist is dat de verzoeker een actueel gevaar voor de samenleving vormt. Voor de toepassing van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet volstaat het dat "er ernstige redenen zijn om aan te nemen" dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd, hetgeen *in casu* niet kan worden betwijfeld zoals

blijkt uit het geheel van wat voorafgaat. Noch uit de wet, noch uit de voorbereidende werken blijkt dat de toepassing van deze bepaling vereist dat een actueel of toekomstig gevaar voor de samenleving wordt aangetoond. Verzoekers betoog dienaangaande in het verzoekschrift is dan ook niet dienstig en verhindert de toepassing van de uitsluitingsclausule niet.

Uit verzoekers veroordeling en de supra weergegeven motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers individuele verantwoordelijkheid zowel aan de hand van objectieve criteria (feitelijk gedrag) als aan de hand van subjectieve criteria (besef en opzet) wordt vastgesteld. Het gegeven dat zijn straf inderdaad door het Hof van Beroep werd verminderd naar acht jaar en de omstandigheid dat verzoeker bereidwillig is om de opgelegde boetes te betalen waarmee hij reeds is begonnen (cf. verzoekschrift, stuk 3) hetgeen als positief kan worden beschouwd, neemt niet weg dat de commissaris-generaal op goede gronden kon vaststellen dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet.

Alles samengenomen staat de ernst van de gepleegde feiten op heden nog steeds vast, net als verzoekers individuele verantwoordelijkheid.

Verzoekers handelingen zijn niet te verzoenen met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze oordeelt dat het door verzoeker gepleegde misdrijf als een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet dient te worden gekwalificeerd en dat verzoeker bijgevolg dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet

De Raad herinnert er nog aan dat wanneer de ernst van het misdrijf vaststaat en de individuele verantwoordelijkheid van verzoeker is vastgesteld, wat hier het geval is, de toepassing van een uitsluitingsclausule niet meer kan worden onderworpen aan een bijkomende voorwaarde, met name deze van een afzonderlijke proportionaliteitstoetsing dan wel een belangenafweging in het concrete geval. Dat wil zeggen dat er geen ruimte meer is om de ernst van het misdrijf af te wegen tegen de gevolgen van uitsluiting, dat de toepassing van de uitsluitingsclausule niet afhankelijk is van het bestaan van een actueel gevaar voor de gastlidstaat en dat de vraag of de betrokken persoon kan worden verwijderd naar zijn land van herkomst evenmin aan de orde is (EASO *Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive*, tweede editie (2020), p. 53-54 '*Proportionality – why inappropriate*'; p. 117-119 '*Expiation*'; *mutatis mutandis* HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., pt. 109).

3.3.5.3. Het tweede onderdeel van de beslissing tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus vloeit voort uit artikel 57/6 eerste lid, 13° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/4, § 4 van diezelfde wet. Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij uitsluit van subsidiaire beschermingsstatus, een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van de betrokkene in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De beslissing over de uitsluiting dient te worden onderscheiden van het advies over de verenigbaarheid. *In casu* is verweerder van oordeel dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker mag worden teruggeleid naar Egypte.

Betreffend advies heeft geen betrekking op de redenen waarom een persoon wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus, is geen verwijderingsbeslissing en tast de juridische situatie van de betrokken persoon niet aan. Dit advies van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel en heeft enkel tot doel na te gaan of de persoon die uitgesloten wordt van een beschermingsstatus verwijderd kan worden van het grondgebied, zonder dat dit een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet, zodat het advies in het kader van onderhavige beroepsprocedure geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS nr. 234.824 van 24 mei 2016 en RvS nr. 249.122 van 3 december 2020).

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift kritiek zou uiten op dit advies, merkt de Raad op dat dit niet dienstig is.

3.3.5.4. Volledigheidshalve stipt de Raad nog aan dat artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet geen verplichting bevat de voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire bescherming na te gaan alvorens te besluiten tot de uitsluiting van deze beschermingsstatus. Er is, gelet hierop en gelet op het feit dat verzoeker uitgesloten dient te worden van deze status, geen reden om uitspraak te doen of er in zijn hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Bovendien dient verzoeker uitgesloten te worden van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat. Tevens blijkt dat verzoeker tijdens dit persoonlijk onderhoud ook werd gehoord over (de feiten die hebben geleid tot) zijn veroordelingen in België. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.9. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

3.3.10. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend zesentwintig door:

H. CALIKOGLU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU